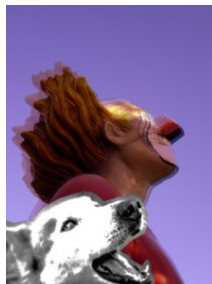

Haurem d'udolar més i més

2008-06-16 00:18:32

A la barriada on jo hi visc, coneguda com La Clota, es dóna un fet curiós.

Molt a prop hi ha els hospitals de la Vall d'Hebron. Pel costat de La Clota passen les ambulàncies a tot drap. Duen les seves sirenes enceses i els gossos que hi ha pel barri udolen al seu pas. No sé que és més feridor; si el drama que es viu dins de les furgonetes ambulàncies o saber que els cans pronostiquen i canten aquest mateix drama. És el seu crit de dolor. La seva forma de queixar-se.

Penso sovint en aquests gossos, en el mecanisme gairebé automàtic per a sincronitzar el seu udol amb el cant de les sirenes. Des del pis estant, els sento udolar al compàs de les sirenes.

La Clota conserva, encara avui, el seu ambient agrícola i això li atorga un determinat estat de zona perifèrica, de lloc-fora-de-lloc. Una barriada poc integrada a la Gran Barcelona. Aquí els cans udolen el drama dels accidents, de les agressions masclistes, dels suïcidis fallits, de les ferides, dels traumatismes i politraumatismes.

Un dels altres desterrats del món, un pallasso en concret, també va conrear el gènere "udolístic". Charlie Rivel, català universal practicava un udol melancònic i de protesta que combinava amb la posta en escena d'un pallasso graciós.

Nosaltres no udolem. Ho veiem com un crit ancestral. Primitiu i per deducció descartable per a nosaltres i reproable en el pròxim. Trobo que hauríem d'udolar més i més. Les coses se'ns apanyarien millor.

—Udolar davant la senyora que se'n cola a la cua del mercat.

—Udolar davant les estratègies de l'encarregat de torn per a putejar-nos les vacances.

—Udolar davant la desaparició o l'enyor d'un ésser estimat.

—Udolar davant l'encariment dels productes de consum.

—Udolar davant d'una programació televisiva (pública i privada) que no serveix per a res.

Tornar-nos cans assedegats, que caminem pels carrers tot reclamant una nova perspectiva. És una utopia, ja ho sé. Però tornen temps difícils per a tots. Potser a la llarga ens tornem autèntics llops.

De fet actualment ja complim amb la màxima de [Plaute](#) "Lupus est homo homini, non homo, quom qualis sit non novit." (Llop és l'home per l'home, no un home però, quan desconeix qui és l'altre). Frase que

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Haurem d'udolar més i més

[Hobbes](#) reconverteix en el segle XVIII pel seu llibre *Leviatà*, —no l'he llegit, ho reconec—, en el clàssic "*Homo homini lupus*". La nostra societat emet de forma constant el pronòstic de solitud i egoisme individual.

Una mare que ha perdut el seu fill per sempre, udolarà. Un treballador que veu com no compensa el seu sou amb el seu esforç, udolarà també. Com els gossos que esclaten de sentiment davant de les ambulàncies que sempre duen males notícies, nosaltres també hem de saber dir: no podem més! I udolar, udolar com un crit sord i clarivalent.

Hem d'exercir el nostre dret a la dissidència. Podem pensar diferent, sempre ho hem fet i potser això ens pugui fer tornar el seny. Un seny que arriba a través de la rauxa que exercim udolant.